

הספרית

תחת הכישוף שלך

"אחוות אחיות אפית, מסע הריפוי והרומן
שמתפתח לאט ועמוק מדגימים בצורה יפה
כיצד אהבה יכולה לטלטל אותך
עד עומק ליבך"
כריסטינה לורן

לורה ווד

לורה ווד

תחת הכישוף שלך

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לורה ווד
תחת הכישוף שלך

Laura wood
UNDER YOUR SPELL

First published in Great Britain by Simon & Schuster UK Ltd, 2024

Copyright © Laura Wood, 2024

The right of Laura Wood to be identified as author of
this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: תמר לנדאו

הגהות: יפעת קלוגר

הגהה אחרונה: שירי צוק

עימור: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 בישראל נדפס

סידור, עימור, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-7831-281

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לקוראות-שישה-ספרים-בשבוע,
רק-עוד-עמוד-אחד,
חובבות-הז'אנר-הקלישאתי,
בעלות-המנוי-לספרייה,
המאזינות-בפומבי-לספרי-שמע-לוהטים,
לחולמות-על-באושר-ובעושר.
זהו מכתב אהבה.

חלק ראשון

פרק 1

הינה תוכנה על חיי כרגע: אחותי עומדת על סף דלתי ובידיה ציפור מתה, וזה אפילו לא קרוב לדבר הכי נורא שקרה לי היום.

"קלמי." עיניה של ליל מלאות דמעות, פס האיילינר השחור והעבה שלה כבר מתחיל להימרח בצורה מדאיגה, והיא מרימה את צרור הנוצות השמנוני. "היא עפה ישר לתוך האוטו שלי... נראה לך שהיא תהיה בסדר?"

הסתכלתי על הציפור. הציפור המתה בבירור. "אני לא חושבת, לא." אני מכוונת לתגובה עדינה, אבל מפספסת בקילומטר לפחות. כמו שאמרתי, עבר עליי יום קשה. "בשם אלוהים, ליל! אחותנו, סרינה, הופיעה לידי, לוגמת היישר מתוך בקבוק השמפניה שהביאה איתה. "מה את עושה עם הדבר הזה? זה דוחה!"

ליל תוקעת בה מבט, "אני מנסה להציל את חייו. את חושבת שאפשר לעשות הנשמה לציפור מפה לפה?" "מפה למקור, התכוונת?" אני מתקנת, בעוד סרינה משמיעה קולות הקאה רמים.

"אני לא יכולה לתת לה למות ככה," ליל מתעקשת, ואני מתייצבת בתקיפות בפתח כי ברור לי שאם אתן לזה חצי סיכוי, הציפור המתה עלולה לגמור בתוך הדירה שלי.

"נראה לי שכבר איחרנו את המועד," סרינה מפנה אצבע מטופחת אל היצור. "די בטוח שהיא לא אמורה להיות שטוחה באמצע ככה." ליל מביטה מטה. "אוי," היא אומרת. "זה נורא." "כן, טוב, למה שלא תניחי את הציפור המתה ותיכנסי?" אני מציעה.

"פשוט להשאיר אותה על הקרקע?" ליל נחרדת.

אני כבר רואה לאן זה מוביל, וממש אין לי כוח לארגן לוויה לציפור. אני מציצה בסרינה בייאוש והיא מגלגלת את עיניה בתגובה.

"למה שלא תשימי אותה בפח?" היא מציעה.

"בפח?! קולה של ליל עולה באוקטבה.

"בקומפוסט", ממחרת סרינה לומר. "לקלמי יש איזה שישה-עשר פחים שונים, לא?" היא מסתכלת עליי.

"יש פח לפסולת גינה", אני מושכת בכתפיי. אף ש'גינה' היא מילה קצת מוגזמת לתיאור חלקת הדשא המרוט שהגיעה עם הדירה. היו לי כוונות לשתול שם פקעות, וראיתי בעיני רוחי את עצמי מרחפת לי בחן, סלסילת נצרים משתלשלת ממרפקי, מחייכת בענווה כשאנשים מהללים את כישרון הגינון המדהים שלי, אבל פשוט לא היה לי זמן לזה. וזה גם לא ממש משנה כרגע.

"הינה, בבקשה." סרינה מנפנפת בשערה. "מושלם. תוכלי להשיב אותה לאדמה." סרינה אלופה בלגרום לאנשים לעשות כרצונה, וכרגע היא משתמשת בנימת קול משדלת, במונחים של ליל עצמה.

ליל מהססת. "זה לא נראה מכובד במיוחד."

"ככה זה בטבע, ליל." סרינה מנופפת בידה. "את יודעת, דום בשן ובטופר."

"זה 'אדום בשן ובטופר', אני מתערבת. ולא נראה לי שאישה פצפונת במעיל ורוד ענק שנוהגת בטויוטה יאריס ודורסת ציפור זה מסוג האלימות הפואטית שטניסון ראה בעיני רוחו."

"מה שתגידי," פוטרת אותי סרינה, שרק מתחילה להתחמם. "דום, אדום, הכול חלק מהמחזוריות, לא ככה? כי עפר אתה ואל עפר תשוב, אפר ואבק. זה גלגל החיים... מטלטל אותנו..."

אני קולטת שעוד רגע היא פוצחת בכיצוע לווהט של השיר ממלך האריות, ומרגישה שזה עלול לחבל ברושם שהיא מתייחסת לזה ברצינות שליל הייתה רוצה, וממחרת להתערב. "בואי, ליל, קפוא כאן

* שורה משירו של טניסון (1850) In Memoriam AHH

בחוזק, ובפנים יש פיצה. הפיצה הטבעונית שאת אוהבת, ויין. המון-
המון יין."

"טוב", ליל מהנהנת באירצון. "אבל נראה לי שאני צריכה לומר
כמה מילים."

"תגידי מהר", אומרת סרינה. "קלמי צריכה אותנו יותר מהציפור
המתה הזאת. לה יש אולי עוד איזה שביב תקווה."
"היית חייבת?" אני ממלמלת.

סרינה לא עונה, רק גומעת שוב מהמשקה שלה, מרימה אליי גבה,
אבל המסר ברור: חיי הם סוג של ציפור מתה אחת גדולה. ואני לא
ממש יכולה שלא להסכים עם זה.

חמש דקות לאחר מכן נאספנו כולנו סביב פח פסולת הגינה
הפעור.

"פה נטמן פיטר היונה," סופרת ליל ברגש.

אני לא לגמרי בטוחה שהציפור המתה בפח שלי היא אכן יונה אבל
זה לא נראה הרגע להתקטנן על סמנטיקה.

"אנחנו לא באמת יודעות כמה זמן חייט," ממשיכה ליל להספיד,
"אבל היית חלק מהעולם הגדול והיפה הזה, ועצוב שאינך עוד. אני
מקווה שבמקום שאליו הלכת אתה יכול להרגיש את השמש על גבך
ואת הרוח תחת כנפייך. אני מקווה שאתה חופשי ומאושר."

אני מרגישה דמעות לא צפויות צורבות בעיניי, ומשתדלת להסתיר
אותן מסרינה.

"שתיכן גרועות באותה מידה," היא רוטנת, אבל אני שומעת
בקולה חיבה שהיא מנסה להסוות. "עכשיו אפשר להיכנס כבר? קפוא
פה, אתן יודעות. עזבו את הציפור המטופשת; עוד שנייה גם אני מתה
פה מקור."

ליל טורקת את מכסה הפח, ובאנחת הקלה אני מובילה את כולן
פנימה.

"מה קרה פה?" שואלת ליל תוך שהיא סוקרת את חלל הדירה
שלי, שיש להודות שאכן נראה מעט סגפני.

סרינה מחמיצה פנים. "לאונרד קרה פה."

"הוא לקח לך את כל הדברים?" מתנשמת ליל. "הספה שלך? והטלוויזיה שלך? ... איפה כל הדברים של טונה? איפה טונה?"
אה, כן. החתול. אסור לי לחשוב על זה יותר מדי, אחרת אתחיל לבכות שוב.

ליל ממצמצת, מעכלת את העובדות. "הוא לקח את החתול שלך?"
"לן אמר שיהיה לו יותר טוב במקום החדש," אני אומרת, משתדלת לשמור על נימה קלילה. "והוא צודק. זה בית פרטי, רחוק מכבישים ראשיים. הרבה יותר בטוח."

"הוא לקח את החתול שלך!" אומרת ליל שוב, הפעם עיניה הכחולות הגדולות מזרות אימה. "הוא עזב אותך בשביל מישהי אחרת, לקח לך את כל הדברים וגנב לך את החתול?! אני שונאת אותו."

אני מסתכלת סביבי אל החלל הפתוח של המטבח/סלון הכמעט ריקים. אתמול הכול היה מלא במיטב רהיטי איקאה להרכבה עצמית, נקי ומסודר. נכון, העיצוב לא היה בדיוק לטעמי – כל הקווים המודרניים והנקיים והיעדר הבלגן היו קצת חסרי נשמה, אבל הדירה נראתה נחמדה בהחלט; היא נראתה כמו בית. ועכשיו, עם הכורסה היחידה שמצאתי פעם ברחוב (אמרתי ללן שקניתי אותה ביריד עתיקות, אחרת הוא בחיים לא היה מכניס אותה הביתה), כוננית הספרים השקועה המלאה למחצה, ומנורת שולחן בצורת בתיים המחזיקה צדפה, בלי שולחן להניח אותה עליו, היא נראתה כמו רגעי הסיום של מכירת חצר מאולתרת.

"כל הדברים היו שלו," אני אומרת ומושכת בכתפי. "הוא בחר אותם, הוא שילם עליהם. כנראה פשוט לא שמתני לב עד כמה הכול היה שלו עד שהמוכילים באו ולקחו הכול." הם עשו זאת היום, כשהייתי בעבודה. בעבודה שבקרוכ כבר לא תהיה לי. והמחשבה עליה גורמת לכאב הראש שניסיתי להכניע להתפרצות מחודשת.

"תמיד ידעתי שהוא נורא," אומרת סרינה בקדרות, נשענת מעל דלפק המטבח ופותחת את מכסה קופסת הפיצה הענקית. "אני אומרת לך את זה כבר שנים."

"אמרת שהוא משעמם, אני עונה, "ואם להיות הוגנים כלפיו, את כבר לא יכולה להגיד עליו את זה יותר."

לן ואני היינו יחד ארבע שנים, ואז, לפני עשרה ימים הוא הודיע לי שלא רק שהוא עוזב אותי בשביל ג'ני, שעובדת איתו בחברת ראיית החשבון שלו, אלא גם ששניהם מנהלים רומן במהלך השנה וחצי האחרונות והיא בהיריון בחודש שלישי. לן, ג'ני, התינוק שלהם והחתול שלי עתידיים כולם לעבור לקוטג' בן ארבעה חדרי שינה באוקספורדשייר הכפרית, יחד עם כל הרהיטים שלנו. הוא הואיל בטובו להשאיר לי את הדירה בעיר, שאת שכר הדירה שלה אני יכולה להרשות לעצמי לשלם עוד. הכול מאורגן מאוד.

עד שחוויתי את זה בעצמי הייתי קצת ספקנית לגבי אנשים שאירועים כאלה נופלים עליהם משום מקום. איך הם לא ידעו? חשבתי. אז תקשיבו – לא היה לי מושג. אפילו לא שמץ. אף תחושה, קלה שבקלות, לגבי הדברים לא חלפה ולו לרגע בשיפולי תודעתי.

כשלן שטח בפניי את העובדות, ניצב באורח מבשר רעות לפני האח שלנו, כאילו היה בלש בעיבוד גרוע לאגתה כריסטי שעומד לגלות את זהות הרוצח, הדבר הראשון שעבר בראשי היה שהוא מתלוצץ.

זה לא החזיק הרבה כי לן לא מתלוצץ, ולמען האמת אף מילה שיצאה מפיו לא הייתה מצחיקה במיוחד.

"אני פשוט חושב ששנינו תקועים במין שגרה כבר תקופה ממש ארוכה," אמר, ולמילים הייתה מין איכות נוקשה ומדוקלמת של נאום שתורגל מראש. (נודע לי מאוחר יותר שזה משום שג'ני פשוט כתבה לו תסריט, פשוטו כמשמעו, דבר שהעיד על שכל ישר מצידה, מפני שלן באמת נוטה להיות מעורפל והפרידה שלנו אכן הייתה ברורה וחד-משמעית). "את ואני שונים מדי. זה לא באמת מפתיע בהתחשב ברקע שלך..." הרגשתי שזו הייתה נעימת סכין אכזרית במיוחד. "אנחנו כבר לא באמת מאוהבים זה בזה, קלמי. אנחנו סתם רגילים להיות יחד. עוד תראי שהכול לטובה."

בשלב הזה, הקאתי ישר לתוך פחית סוכריות ריקה שהחזקתי ביד.

העובדה שהוא לא טעה לא ניחמה אותי במיוחד. לא התגעגעתי אליו, התגעגעתי יותר לתחושה המוכרת של עוד מישהו בסביבה, למנהגים השגורים היטב של חיינו, שנדמו שלובים אלו באלו בצורה כל כך הרוקה. אבל כן התגעגעתי לחתול. ולספה.

"אני מודה שבהתחלה דעתי הוסחה, מרוב שהוא היה משעמם, מהרהרת סרינה עכשיו. "יכול להיות שלא קלטתי שאישיות הביצה הקשה שלו הסתירה למעשה לב של נבל. אבל עכשיו אני רואה." קולה מסוכן, מבשר נקמה, מבטה קפוא. היא מתכבדת במשולש פיצה, נוגסת בו באלימות מיותרת.

ליל מתיישבת בקפיצה על דלפק המטבח ומתחילה לשחרר את סוגר האלומיניום מעוד אחד מבקבוקי השמפניה שסרינה הביאה איתה. "הוא באמת היה נורא משעמם, קלמי." היא חולצת את הפקק מהבקבוק בקול נפץ מיומן. "עכשיו את כבר יכולה להודות."

"הוא לא היה משעמם," אני מוחה. "הוא היה יציב, אמין. אהבתי את זה אצלו."

"אלוהים, קלם," סרינה נאנחת בייאוש. "הוא היה החבר שלך, לא וולבו. מגיע לך הרבה יותר מזה בזוגיות." היא עוצרת כאן בדרמטיות לפני שהיא מנחיתה את המהלומה. "חוץ מזה, כולנו יודעים שכל הסיפור הזה עם לאונרד קשור בעצם לאת יודעת מה."

"זה לא נכון," אני מתרגזת, כל הנקודות הרגישות מייד נלחצות אצלי. "ואל תגידי את יודעת מה."

"אני חייבת להסכים פה עם קלמי," ליל מהנהנת ומוזגת בזהירות שמפניה לשלושה ספלים, למרות העובדה שסרינה עדיין לוגמת בשמחה מהבקבוק הכמעט-ריק שלה. "כשאת אומרת 'את יודעת מה' זה נשמע שאת מדברת על זין."

"איכס." סרינה לוקחת מידה ספל שמכריז 'רואי חשבון מעולים בהכנסות והוצאות', מתנה ממני שנראה שלן היה קשור אליה רגשית פחות מכפי שהיה נניח, אל הכוסות היפות או אל שואב האבק שלנו.

"אם הייתי רוצה לדבר על זרמים," ממשיכה אחותי בקול מתנשא,

"הייתי פשוט מדברת על זרמים. אבל בסדר." היא מכחכת בגרונה ונועצת בי מבט חמור. "קלמי – את יודעת שכל מערכת היחסים שלך עם לאונרד הייתה קשורה בעצם לאבא."
"אם כבר מדברים על זרמים," אני ממלמלת ושותה לגימה גדולה מהספל שלי. השמפניה צוננת ויבשה, והבועות מתפשטות בדמי. סרינה קונה רק את הכי טוב שיש.

לכל אחת מאיתנו יש מערכת יחסים משלה עם אבא שלנו – במקרה שלי, הכי נכון לתאר אותה יהיה כמעין היכרות שטחית. כשאבא שלך הוא אליל רוק מזדקן שהצליח להכניס להיריון שלוש נשים בטווח של ארבעה חודשים, דברים נוטים להסתבך.

"זה נכון שלך היה אנטי-אבא," מההרת ליל. "אין רחוק יותר מרוק-אנדר-רול מאשר רואה חשבון מסארי."

"מה את בכלל יודעת על רוק-אנדר-רול," מגחכת סרינה.

"אני מוזיקאית," ליל משלבת את זרועותיה. "אני יודעת על כל

מיני סוגי מוזיקה."

"רק מוזיקה שיוצרות נשים שנראות כמו רוחות מהתקופה הוויקטוריאנית," מלגלגת סרינה וליל כמעט נחנקת, אף שאכן נראה שהיא לובשת כותונת לילה לבנה וגולשת מתחת למעיל הוורוד הענק שלה.

"הזבל ההמוני הזה שאת מוציאה בחברת ההפקה שלך לא באמת

נחשב מוזיקה." ליל נעלבת.

סרינה מנופפת בשיער עם נגיעות בליאז' על כתפה. "פופולריות אינה פשע. באמת חס וחלילה שלשיר יהיה קצב, שאנשים עוד יוכלו לרקוד איתו בטעות."

"אפשר לא?" אני מתערבת בלאות בוויכוח המוכר.

שתי אחיותיי הלכו בעקבות אבא שלנו ופנו לקריירות בתחום המוזיקה, ולמרות זאת, הצליחו לבחור שני מעגלים בקושי משיקים של דיאגרמת ון: סרינה היא מפיקה יעילה בטירוף באחת מחברות התקליטים הגדולות בעולם – מלוטשת, מהממת, ציפורניה מקישות בלי הפסקה על מסך האייפון שלה, בעוד שליל היא פּוֹנֵת קטנטנה

ומלאכית שכובשת את לבבות הקהל בפסטיבלים בקולה המתקתק-מעושן, מלווה בגיטרה אקוסטית ואנרגיות של ילדת פרחים.

"את לא צריכה להתערב, גברת לא-שמעתי-מוזיקה-חדשה-כבר-שני-עשורים," עוקצת סרינה.

"זה דוקטור לא-שמעתי-מוזיקה-חדשה-כבר-שני-עשורים, תודה רבה," אני משיבה, מסרבת לנגוס בפיתיון. אין טעם שכולנו נשקע בביצת תסביכי האב שלי, כשיש כל כך הרבה דברים אחרים להתעצבן מהם. "והתרשמתי שבאתן לפה כדי לעזור לי בבעיות שלי," אני מסיימת בעגמומיות ומתיישבת על אחד השרפרפים לצד דלפק המטבח.

"נכון!" קוראת ליל. "ברור שזאת הסיבה. ספרי לנו מה קרה? חשבתי שאמרת שהם מתכוונים להאריך לך את החוזה?"

"חשבתי ככה, כי זה מה שמנהל המחלקה אמר לי, אבל היו קיצוצים ו..." אני משתתקת, צובטת בגשר אפי בניסיון לעצור את הדמעות. אני לא יכולה להמשיך לבכות, עוד אתפרק לגורמים.

"אם הם אמרו לך שהם יאריכו לך את החוזה, זה מה שהם צריכים לעשות," מתרגזת סרינה. "את גאונה, מומחית בתחומך וכל הסטודנטים שלך מתים עלייך. זה פשוט קשקוש."

"אני מניחה שלהיות מומחית בתחום של ספרות נידחת מימי הביניים לא אומר שאני מבוקשת כמו שאת חושבת," אני ממלמלת לתוך הספל שלי.

מאז שהגשתי את הדוקטורט שלי לפני חמש שנים, עברתי מחוזה קצר-מועד-בשכר-רעב אחד למשנהו, תמיד נושאת את התקווה שהתפקיד יתפתח למהו קבוע יותר. כאן, באוקספורד, חשבתי שזה סוף-סוף קורה, אבל נראה שהיקום עוד לא גמר לחרבן לי על הראש. בדיוק כשחשבתי שאוכל לעצור ולנשום רגע, להתחיל באמת את חיי הבוגרים בגיל שלושים ושתיים הבשל, אני מגלה שאני עתידה להיות מובטלת בקיץ, כשהסמסטר ייגמר. חסרת עבודה. חסרת בן זוג. בקרוב גם חסרת בית. איזה יופי של חיים בוגרים.

אני מרוקנת את ספל השמפניה ומושיטה אותו למילוי מחדש. ליל נעתרת בשתיקה.

"אז, אנחנו צריכות תוכנית," פוסקת סרינה. "למצוא לך עבודה חדשה."

"משרות אקדמיות לא מתפנות לעיתים כל כך קרובות," אני אומרת. "ולכן, תמיד יש להן טריליון פניות. תאמיני לי, אני יודעת. וגם אם באמת יצוץ פתאום באורח פלא משהו לשנה הבאה, זה יקרה רק אחרי תחילת סמסטר הסתיו, מה שמשאיר אותי במשך ארבעה חודשים טובים בלי משכורת." אני כבר שוקעת עמוק ברחמים עצמיים. "מה לגבי הלוואה לטווח קצר?" שואלת סרינה. "רק עד שתמצאי משהו."

אני מייד מנידה בראשי לשלילה. "אני לא יכולה לקחת ממך כסף." "את יודעת שתמיד יש את אבא," מציעה ליל, ומתכווצת בתגובה למבט שאני תוקעת בה. "אני יודעת שאת לא רוצה, אבל אני בטוחה..." "אני לא רוצה את הכסף שלו," אני אומרת, מתאמצת לא להישמע רגשנית מדי.

"את מתעקשת בעניין בצורה ממש מיותרת," אומרת סרינה. "הוא אבא מחורבן אם תיקחי ממנו כסף ואם לא, אז עדיף כבר שתיתני לטמבל הזקן לעזור קצת. וחוץ מזה, הוא לא נורא כמו שאת –" אני קוטעת אותה בהינף יד. אחייתיי מסתכלות עליי רגע ואז נאנחות בצוותא. הן יודעות שהן לא הולכות לנצח בוויכוח. "אז מה תעשי?" שואלת ליל. "דיברת עם אימא שלך?"

אני מעקמת את פניי. "עדיין לא. היא תרצה שאחזור הביתה." שלושנתנו ממשיכות לשתות מהשמפניה, שותקות ומהורהרות. אני כבר בקושי מרגישה את הברועות, שכרות נעימה מציפה אותי. "אני יודעת מה אנחנו צריכות לעשות," סרינה אומרת פתאום, קולה מרוח באלכוהול, רך בקצוות. "מה?" אני שואלת.

היא מחייכת מאוזן לאוזן. "אנחנו צריכות להטיל את כישוף הפרידה."

פרק 2

”כישוף הפרידה?” אני מעקמת את אפי. ”כמו כשהיינו ילדות?”
משהו שנראה כמו צחקוק מתפרש על שפתייה של סרינה. ”האחיות
המוזרות מכות שנית!”

אני נאנחת, טומנת את ראשי בין כפות ידיי. האחיות המוזרות
היה משחק שנהגנו לשחק כשהיינו בערך בנות עשר, והוא התבסס על
הסידור המשפחתי הקצת... חריג שלנו.

זה התחיל מהערה בעיתון שהתייחסה למשפחה שלנו כאל 'מסדר
מכשפות', ואימא שלי צחקה ואמרה, ”על ראש המכשפה בוער הכובע
המחודר!” ואז גם פטי ואווה צחקו, אז שלושתנו, הבנות, הצטרפנו,
אפילו שנאלצנו לחפש את המילה במילון אחר כך.

העיתונים כתבו עלינו הרבה בזמנו. כשהתגלה שריפ האריס הכניס
להיריון שלוש נשים שונות כמעט בו זמנית, זה היה סיפור עסיסי,
מהסיפורים שהתקשורת אוהבת לנעוץ בהם את שיניה. אימא שלי,
די – בת עשרים ושלוש ומוזיקאית צעירה ומבטיחה בזכות עצמה –
זכתה בכבוד המפוקפק והייתה נשואה לריפ באותו הזמן, כך שהיא
משכה תשומת לב בלתי פוסקת. מה היא תעשה? שאלו ללא הרף.
היא תישאר? האם היא תילחם על הגבר שלה? האם היא תעשה את
זה פיזית, פשוטו כמשמעו, ורצוי מול המצלמות, אם שתי הנשים
האחרות יהיו קרובות אליה מספיק?

למעשה, אימא שלי לא עשתה דבר מכל זה. היא ארזה את חפציה
ועזבה (תוך מחאות מעטות מצד ריפ), וקנתה חווה בהרטפורדשייר
בעזרת הסדר הגירושים המכובד שהשיגה.
ואז היא הזמינה את פטי ואת אווה לבוא לגור איתה בחווה,
והצהובונים יצאו מדעתם.

האקסית של ריפ מייסדת קומונות תינוקות הייתה הכותרת

האהובה על אימא שלי. היא מסגרה את העמוד ותלתה אותו בשירותים בקומה התחתונה. לא היה לנו מושג איך נראית בעצם קומונת תינוקות, אבל חיי היומיום שלנו בהחלט לא היו שערורייתיים או מלהיבים כמו שהפפראצי שעמדו מחוץ לשערים רצו להאמין שהם.

אימא ויתרה על השירה, ותשומת הלב התקשורתית אומנם דעכה, אך מעולם לא כבתה לגמרי. הבית סיפק לנו מפלט בטוח. אימא הפסיקה להופיע וייסדה ארגון צדקה לאומנויות שהיא עדיין מנהלת מהמשרד הביתי שלה. היא ואני גרנו בחלק המרכזי של הבניין הארוך והמוזנח למראה, שנראה כאילו הורכב לו יחדיו לאורך כמה מאות שונות, בזמן שפטי וליל גרו בצידו האחד של הבית המשופץ, ואווה וסרינה בצידו השני. לכל אחת הייתה פינה פרטית משלה, אבל הדלתות נשארו פתוחות בדרך כלל, ונהגנו להתאסף במטבח המרכזי הענק, או בסלון הנעים והמהווה.

אין לי מושג איך אימא, פטי ואווה הצליחו לבסס חברות כזאת, במיוחד בנסיבות כאלה, אבל מאז שאני זוכרת הן היו שלושתן – החברות הכי טובות – והיינו שלושתנו – אחיות – מסתובבות בבתים זו של זו, מתרוצצות ברחבי החווה החקלאית הלא־מעובדת, גדלות יחד במין סבך אוהב ומאושר.

ריפ לא באמת היה נוכח בחיינו. כשהיו שואלים אותו לגבי כל עניין שלוש־התינוקות־בשנה־אחת, היה מושך בכתפיו ואומר רק, "שמע, גבר, אלה היו שנות השמונים", בחיוך מתנצל, כאילו זה מסביר הכול, כאילו נפילת חומת ברלין ושגשוגן של חותלות רגליים פשוט לא אפשרו לו להפסיק לזיין כל מה שזו, להפיץ את זרעו לכל עבר. ("איכס, אל תגידי זרעו", נהגה ליל לומר בכל פעם שביטאתי את המחשבה הזו בקול.)

שלושתנו נולדנו בטווח של ארבעה חודשים זו מזו בשנת 1990, ואף שריפ יכול היה מן הסתם להאשים גם את העשור החדש, לא התברכנו באחים־למחצה נוספים. קצת קשה לא לקחת את זה אישית כשאבא שלך מתראיין לכתבת שער על ניתוח העיקור שעבר

שבוע אחרי שנולדת (ריפ עושה סניפ־סניפ!). זה בהחלט סיפק לפסיכולוגית שלי חומר לנעוץ בו את שיניה.

ככל מקרה, הדעה הרווחת הייתה שהבית שלנו היה בעצם שילוב בין כת, קומונה ומוקד עיסוק במאגיה שחורה. המציאות הייתה כמובן הרבה יותר בנאלית, אבל אני ואחיותיי פיתחנו מעין אובססיה לרעיון שהיינו מכשפות – כמו שלוש המכשפות האחיות במקבת.

בתור האחיות המוזרות נהגנו להתלבש בבגדיה של אימא בהשראת־סטיבי־ניקס – מועדות על מכפלתן הארוכה של שמלות שחורות ומנצנצות תוך "הטלת כישופים" מעל סיר ישן של לה קרוסה, מקללות את אויבנו, מעניקות זו לזו יופי קורן, שלל אהובים ובמקרה אחד זכור היטב – "ציצים גדולים יותר."

לאימא ולפטי זה לא הפריע, אבל אווה אמרה שאנחנו צריכות לבקש מוח עסקי חד וטיפים להשקעות בבורסה, כי את כל שאר הדברים אפשר לקנות בכסף, בזכות הפטריארכיה. פטריארכיה הייתה עוד מילה שנאלצנו לחפש במילון, ואחרי זה הכשפים שלנו הפכו הרבה יותר... זועמים.

יותר מאוחר, בגיל ההתבגרות, נהגנו להשיב את המסורת לתחייה מדי פעם, בתקופות של שיברון לב.

"אנחנו כבר לא ילדות," אני אומרת עכשיו, משום שסרינה כבר מפשפשת בתיק היד עצום המידות שלה, שולפת מתוכו קופסת עץ קטנה.

"חשבתי שאולי נצטרך את זה הערב," אומרת סרינה ואני פוערת את פי, המומה.

"אני לא מאמינה!" קוראת ליל. "זאת..."

"קופסת הפרידות?" אני משלימה את המשפט במקומה.

סרינה מהנהנת. "כשפטי שיפצה את הבית של סבתא מאק היא מצאה אותה קבורה בגינה."

ליל פוערת עיניים גדולות. "איזה תזמון מפחיד. זה כמו... גורל." אני לוקחת מסרינה את הקופסה וליבי נצבט כשאני פותחת את המכסה. יש בפנים כמה מעטפות – מעטפה לכל פעם שמישהי

מאיתנו נפרדה מאהבת נעוריה. המעטפה העליונה שחורה ומצויר עליה כוכב כסוף. אני יודעת בדיוק מה יש בפנים... הכישוף האחרון שהטילו האחיות המזורות. כישוף הפרידה.

זה היה בדיוק לפני שמלאו לי שמונה-עשרה, בתקופה בחיי שאני לא אוהבת להיזכר בה. בדיוק חויתי פרידה שגורמת לזו הנוכחית להראות כמו פיקניק בפארק, וסרינה וליל שכנעו אותי לערוך לילה של שתייה וכישוף. היינו אז בנורת'מברלנד, בכיתה של סבתא של פטי, ואחרי שהטלנו את הכישוף קברנו את הקופסה בגינה. לא חשבתי שאראה אותה שוב.

סרינה שולפת את המעטפה השחורה מהקופסה, ובלי גינוני טקס קורעת את הלשונית ופותחת אותה. "שלוש משאלות וקללה," היא קוראת, ואז מציצה מעלה אליי ואל ליל בחיוך זדוני. "הגיע הזמן להעיר מחדש את השובבים האלה, אתן לא חושבות?"
"כזןזןזן!" צווחת ליל ונופלת מדלפק המטבח.

סרינה מתחילה לפתוח ארונות במטבח בחיפוש אחרי סיר הולם. אין לה קרוסה ישן – אם היו לנו כאלה מלכתחילה, אין לי ספק שהם היו ספונים ובטוחים כעת בכיתו החדש של לן – אבל היא מוצאת מחבת חבוטה שנראה שתעשה את העבודה.

"אביא את עשבי התיבול," קוראת ליל, פונה אל הדלת בצעד מעט מתנודד.

"סרינה, זה מגוחך," אני אומרת. "אני לא מאמינה שאת מעורדת את זה."

"למה לא?" אחותי מושכת בכתפיה. "זה הרי לא יזיק. לא יכול להיות לך מזל יותר דפוק."

אני נאנחת שוב.

"נרות?" שואלת סרינה.

"אני נראית כאילו יש לי נרות?" אני מחווה בידי על השממה הריקה שהיא ביתי. לא בדיוק פרסומת לג'ו מאלון.

היא מצקצקת בלשונה, מתחילה לפתוח ולסגור מגירות, ולבסוף פולטת יבבת ניצחון ושולפת כמה נרות יום הולדת חצי-נמסים.

ליל פורצת חזרה פנימה, ידיה עמוסות צמחייה. "אני לא בטוחה מה מכל זה נחשב עשבי תיבול," היא אומרת, זורקת ערימת עשבים שוטים על דלפק המטבח.

"נרמה לי שזו מרווה," סלינה נוגעת באחד העשבים.

"זה סביון," אני עונה.

"לא משנה." סרינה מנופפת יד בכיטול. "ליל, שימי הכול בתוך המחבת."

סרינה מדליקה את הנרות ותוקעת אותם בשאריות הפיצה, משווה לה מראה חגיגי מעט, ואילו ליל זורקת את כל העלים למחבת. "זה מטופש," אני מנסה שוב.

"תגירי את זה למידת החזייה שלך," פולטת סרינה נחרת ביטול.

"קוראים לזה התבגרות מינית, זה לא קסם," אני אומרת.

"דווקא יש לנו היסטוריה של הצלחות," ליל מצחקקת בשכרות.

"זוכרות כשקאם וסרינה נפרדו והטלנו את הכישוף ההוא?"

"נכון," אומרת סרינה. "ואז אימא שלה מצאה את מחבוא המרלבורו לייט מתחת למיטה שלה וריתקה אותה לכל הקיץ, והיא פספסה את שאניה טוויין שהופיעה בהייד פארק. ואז מי צחקה אחרונה?"

אני ממצמצת. אולי בגלל הנימוק המשכנע הזה, ואולי זו התמיכה הבלתי-מסויגת מצד אחיותיי, או הנוסטלגיה המציפה, או שאולי בכלל בקבוק השמפניה ששתיתי עכשיו (מי יודע?), אבל האמת היא שרעיון הטלת הכישוף דווקא מתחיל להתחבב עליי.

"זין," אני אומרת. "בואו נעשה את זה."

"ישששששש!" ליל מניפה אגרוף ניצחון באוויר ומאבדת לרגע שיווי משקל, מועדת על קצה כותונת הלילה שלה.

"איך היינו מתחילות?" אני מקמטת את מצחי, מנסה להיזכר.

"אנחנו צריכות מעגל מלח," סרינה כבר מפזרת בנדיבות פתיתי

מלח מאלדון ברחבי המטבח. הם אוזלים לה באמצע, ובלי להתבלבל, היא תופסת במטחנת הפלפל ומתחילה לטחון. מהר מאוד שלושתנו מתעטשות בלי היכרה.

"אולי סוכר עדיף מפלפל שחור?" שואלת ליל, עיניה דומעות.
"נראה לי שמעגל של מלח וסוכר דווקא ממש, כאילו, מסמל את החיים – מתיקות ו... מליחות, אתן יודעות?"
בשלב הזה אני כבר לגמרי בעניין, ובזכות השמפניה שתוססת בעורקיי, הטיעון של ליל דווקא נשמע הגיוני לגמרי. אני לוקחת שקית סוכר דק ומשלימה את המעגל. "מה עכשיו?" אני שואלת.
ליל לוקחת את מחבת העשבים ומניחה אותה על הרצפה באמצע המעגל העקום.

"אנחנו חייבות מוזיקה." סרינה מקדירה פנים אל הנייד שבידה.
"צריך טעינה," היא ממלמלת ומפשפשת בתיקה העצום למצוא מטען, אותו היא מחברת לחשמל. אחרי שהיא מקלידה לרגע על המסך, מתחילים הצלילים המוכרים של 'Sisters of the Moon' של פליטווד מק לעלות מהרמקול הצורמני.

"כזוון!" קוראת ליל שוב, כבר מתנודדת מצד לצד. "אני זוכרת!" היא מתחילה לזמר עם המילים, וסרינה ואני מצטרפות. אני עוצמת את עיניי, מדמיינת אותנו במטבח הישן שלנו, המוזיקה חורקת מהפטיפון הישן של אימא, ריחות לבנדר ומנטה שסחבנו מהגינה של אווה נישאים באוויר. באותה תקופה, מוזיקה הייתה מבחינתי דבר פשוט. משהו שמילא את ביתנו.

סרינה מנערת את הדף שבידה ומתחילה להקריא מתוכו: "אנחנו האחיות המוזרות, ובאנו לכאן היום לבקש מהאלה להיענות למשאלות שלוש!"

היא מעבירה את הדף לליל, שמקריאה את השורות הבאות: "אנחנו מבקשת גם שתטילי קללה על אויבינו. גבר שגרם עוול לאחותנו האהובה."

"לאונרד," מסננת סרינה, מציינת את שמו במקום השם שרשום בדף. שם שאני ממש לא רוצה לחשוב עליו.

"כן," אני מהנהנת, חולצת פקק מבקבוק יין אדום ומוזגת לספל שלי. "לך, אנחנו מטילות עליך קללה!"

ליל מחזירה את הדף לסרינה. "לאונרד, אנחנו מטילות עליך

קללה! מי ייתן ולעולם לא תספק יותר מינית אישה, ומי ייתן ותחטוף פריחה נורא מגרדת שם למטה, " היא קוראת בקול.

"זה לא מה שכתוב שם!" אני מזדעזעת.

סרינה מראה לי את הדף, ואני רואה שהמילים אכן רשומות שם, בכתב ידה.

"וואו, היינו אכזריות, " ליל מציינת בעליזות.

"ג'ני המסכנה, " אני ממלמלת. סרינה מעבירה אליי את הדף ואני מקריאה את השורה הבאה, שרשומה בכתב ידי. "מי ייתן ותכיר בטעות שעשית ותרגיש לעד אשם על איך שהתייחסת אליי." אני מרגישה צביטה בבטן כשאני נזכרת בנערה שהייתי כשכתבתי את זה. "אה, קצת רציני מדי אולי."

"זה לא רציני מדי, " קופצת ליל. "זה נכון! לך צריך להרגיש אשם לעד בדיוק כמו..." היא מבחינה במבט שתוקעת בה סרינה ומשתתקת לפני שהיא מזכירה את האקס שאסור-לעולם-לנקוב-בשמו. "אבל גם הקטע עם הפריחה, " היא ממהרת להוסיף בכלבול. "לגמרי הקטע עם הפריחה."

במנוד ראש, סרינה קוטפת את אחד הנרות מהפיצה ומשליכה אותה למחבת העלים. שלושתנו מריעות, וסרינה שוב מצחקקת ברשעות.

"עכשיו המשאלות, " אני אומרת, מסתכלת בדף.

"שלוש משאלות לקלמי, " אומרת ליל. "לרפא את ליבה השבור. " סרינה ממהרת לתלוש עוד נר ולזרוק אותו למחבת. "סקס לוהט!" "לא הסתכלת בכלל בכישוף, " אומרת ליל בהערצה.

"אני זוכרת אותו מצוין, " מחייכת סרינה בזחוחות. "בדיוק מה שהיא צריכה. אני לא יודעת אם זה עוזר, קלם, אבל בשבילי זה בהחלט התגשם. הרבה."

"אני זוכרת שציינתי שהיית יכולה להקדיש לזה קצת יותר מחשבה בזמנו, " אני אומרת.

"זאת הבעיה שלך, קלמי, " נאנחת סרינה בלאות. "יותר מדי

מחשבה, פחות מדי עשייה, וכשאני אומרת עשייה אני מתכוונת..."

"כולנו יודעות למה את מתכוונת. " אני מגלגלת עיניים.

"לא היית עם אף אחד חוץ מלאונרד כבר שנים," מתחלחלת סרינה. "בכנות, קשה לי לדמיין משהו יותר גרוע מזה." "יעשה לך טוב להתחבר למיניות שלך באמת," אומרת ליל קצת יותר בדיפלומטיות.

"אני מחוברת למיניות שלי," אני נעלבת. אחיותי שומרות על שתיקה חשודה. "אולי קצת להיפתח יותר," מציינת ליל לבסוף בעדינות. "סקס מזדמן, קלמי... זה נהדר ולא עשית את זה מעולם," אומרת סרינה.

"היה את טום באוניברסיטה," אני מתמרמרת. "זה היה מזדמן." "הייתם ביחד חצי שנה. הדבר היחיד שהזדמן שם זה שגילית במקרה שהוא תוקע חצי ממועדון הדרמה." נימת קולה של סרינה מצמיתה.

זה לא לגמרי נכון. זה היה מזדמן מבחינתי, עדיין לא התגברתי על אותה פרידה שוברת־לב במיוחד שהזכרה לעיל, ולכן לא באמת השקעתי עם טום. "אני רק אומרת שסטוץ קצר יעשה לך ניסים ונפלאות," ממשיכה אחותי.

"אני יכולה ללכת על משהו מזדמן," אני מתעקשת. "אבל אני לא נכנסת לאפליקציות." בפעם האחרונה שהייתי רווקה, סרינה רשמה אותי לכל האפליקציות שיש ופתחה לי פרופיל שתיאר אותי כ"ג'ינג'ית שופעת עם ראש לעסקים וגוף לחטאים", בהנחה מוטעית שזה עתיד למשוך גברים שידעו לצטט מ'נערה עובדת' (טוב) ולא חבורת סוטים מגעילים שחשבו שאפול שדודה לרגליהם בתגובה לדיק פיק שלהם (רע). "תודה לאל שאני לסבית," אמרה אז סרינה בהתנצלות.

עכשיו היא מגלגלת עיניים. "אז איך תמצאי ככה מישהו לשכב איתו? את סוג של נזירה. את מסתובבת בספריות, והגברים היחידים שאת מתקשרת איתם כבר מתים איזה שמונה מאות שנה."

"בלי. אפליקציות," אני מדגישה. "זה בסדר," מתערכת ליל בניסיון להרגיע את הרוחות. "הכישוף

יביא לקלמי מישוהו לסקס לוהט. היא לא צריכה אפליקציה. עכשיו, קלמי, תביעי משאלה."

אני מסתכלת על הדף. "אני רוצה עבודה שאוהב," אני קוראת. "וואו. תודה על התזכורת, אני מהעבר. נראה שלא התקדמתי בכלל מאז גיל שבע-עשרה."

"התזמון אכן מצער," סרינה מעקמת את פניה. "אבל המשאלה תחזיר אותך למסלול," פוסקת ליל נחרצות. "זאת כל המטרה."

בצביטת כאב אני נזכרת שנשאר לי רק חודשים ספורים בעבודה שאני אוהבת. אני תופסת נר ומשליכה אותו למחבת. בתגובה, ליל קוטפת את הנר האחרון שנותר על הפיצה. היא מקריאה בחיוך קל את המילים הרשומות בכתב ידה המסתלסל: "אני מבקשת אהבה גדולה – מוחלטת, מכל הלב, נפש תאומה. בדיוק מה שמגיע לקלמי."

"בווזו!!!" מריעה סרינה. "שכחתי כמה דפוקות היו המשאלות שלך."

ליל מתעלמת ממנה ומשליכה את הנר למחבת. "שלושתנו צריכות להגיד את השורה האחרונה יחד." היא מראה לנו את המילים. "לחשיכה אנחנו מציעות את האור, מתוך האפר נשוב לחיים, שלושתנו מדקלמות. וואו, היינו ממש דרמטיות בזמנו."

ואז ליל מסתכלת על שתינו, וכשאנחנו מהנהנות, היא מפילה גם את דף הכישוף לתוך המחבת. הנייר ניצת באש ומתחיל להעלות עשן בשוליו. נשמע פתאום רחש ועננת עשן בוקעת כשכמה מהעשבים היבשים מתחילים לבעור.

"רגע, ליל... יש בפנים זרדים?" אני שואלת.

"אולי?" ליל עונה בשאלה.

הלהבות הזעירות מתעוררות לחיים, נאחזות בדף ומתגברות, משתלטות על כל המחבת בזמן ששלושתנו בוהות בהלם. עשן סמך מתחיל להיתמר. ואז גלאי העשן מתחיל ליילל מעל ראשינו. שניות לאחר מכן כבים כל האורות.

"מה קורה פה?" צועקת סרינה, ידיה על אוזניה.
"תקעת את הנייד בשקע הדפוק!" אני צועקת חזרה, מועדת
בחשכה. "הפיוז קפץ. יש פנס בארון מתחת לכיור."
ליל נעמדת ומנופפת במגבת מטבח ליד גלאי העשן באופן שלא
תורם במאומה. סרינה לוקחת את בקבוק היין והופכת אותו מעל
לשריפה, מה שאכן מכבה את הלהבות אבל לא מפחית את העשן כלל.
"היין שלי!" אני קוראת בעצב.
"איפה לעזאזל הפנס המזדיין?" נוהמת סרינה מתוך האפלה.
נשמעים רעשי קרקוש, כמה חבטות רמות, וליל מצליחה לפתוח את
הדלת האחורית. סרינה מוצאת סוף-סוף את הפנס ומשגרת לחלל
החדר אלומת אור מסנוורת.
יללת גלאי העשן נפסקת פתאום ומוחלפת בצלצול צורמני.
שלושתנו עומדות ובוהות בבלבול בחורבותיה המעשנות של
המחבת.
"זה הנייד שלי," אומרת סרינה לבסוף. היא לוקחת את המכשיר
ומסתכלת על המסך.
"היי, אימא," היא עונה. "האמת שזה לא זמן כל כך טוב..." היא
משתתקת, ומה שזה לא יהיה שאווה אומרת גורם לה לפעור עיניים
לרווחה. "רגע, יותר לאט," קוטעת אותה סרינה. "מי מת?"
"אלוהים, קלמי," לוחשת ליל, עדיין אוחזת במגבת המטבח.
"אנחנו באמת מכשפות."

פרק 3

למרות מה שלילי אולי חושבת, לא באמת הרגנו אף אחד בכוחות הכישוף שלנו. בסופו של דבר, התברר שדוד קארל הלך לעולמו, וזה קרה אחרי התקף הלב השלישי שלו, שאירע כמה שעות לפני שהצתנו בשכרות צרור זרדים. אני די בטוחה שזה אומר שידינו לא הייתה במעל. דוד קארל לא באמת קרוב משפחה של אף אחת מאיתנו, אבל הוא המנהל המוזיקלי לשעבר של אימא שלי, והמנהל המוזיקלי הנוכחי של ריפ. אימא שלי אומנם ויתרה על הקריירה המוזיקלית, אבל היא וקארל הצליחו להישאר חברים לאורך השנים – בעיקר, נראה לי, משום שהוא שימש כסוג של מתווך עבור ריפ וארגן עבורו הכול, החל בימי ביקור וכלה בתשלומים נוספים לטיולי בית הספר. שום דבר לא הטריח מדי את דוד קארל, גם לא מילוי מקומו של אבא שלנו כשהוא כמובן שכח או לא התעורר בימים שהיה אמור להשגיח עלינו – מה שהיה קורה בקביעות די צפויה.

קארל היה רזה כמו מקל, מעשן כמו קטר והטלפון הנייד צמוד לאוזנו באופן קבוע. אני יכולה לאמוד בערך באיזו תקופה התרחש כל מפגש איתו לפי גודל הטלפון שהיה לו. הוא דיבר מזוית פיו, והחזיק תמיד בכיסו סוכריות נגד שיעול בטעם דובדבן, אותן נהג לחלק ביד נדיבה תוך שהוא מספר לנו שמעולם לא היה לו חור בשיניים ושהמלחמה בסוכר היא 'מזימה קומוניסטית'.

עברו שבועיים מאז שהטלנו את הכישוף, ועכשיו אני בדרך ללוויה שלו. מסיבה המובנת לאימא שלי בלבד, טקס האשכבה של קארל נערך אצלנו בבית, אחרי טקס לוויה שנערך בכנסייה סמוכה. דהרתי על כביש 40M בפורד פיאסטה הישנה והמוזנחת שלי, מקללת ומאחרת מאוד, הודות לישיבת צוות בנוכחות חובה באוניברסיטה שפיטרה אותי.

אני רק מקווה שהאוטו לא יתפרק לחתיכות לפני שאגיע. בטסט האחרון המכונאי אמר לי שאם האוטו היה סוס הוא היה יורה בו, הערה שנראתה לי קצת לא במקום כשאני משלמת לו סכום מופקע עבור ארבעה צמיגים חדשים ורשימה ארוכה של 'סימני אזהרה מהבהבים שרצוי מאוד לטפל בהם'.

אני טועה בשתי פניות ברצף, וכשאני עוצרת סוף-סוף בחריקת בלמים מול הכנסייה, אני קולטת שרכב הקבורה ממש מאחוריי. אני חוטפת את הנייד ואת התיק ונכנסת בריצה פנימה. המקום מפוצץ אנשים, ומאות ראשים מסתובבים לכיווני כשאני פורצת פנימה, עדיין לובשת את המעיל מעל שמלתי השחורה הצמודה-מדי ומחפשת את המשפחה שלי מסביב.

לחשישה רועמת של "קלמי!" מכוונת אותי אל סרינה וליל ששמרו לי מקום, ואני צונחת במושב לצידן ממש ברגע האחרון. "זה היה ממש קרוב", לוחשת סרינה בזמן שנגינת אורגן קודרת מתחילה להתנגן.

"היה סיוט למצוא את המקום," אני אומרת, קורסת בתשישות במקומי. איך לי הרבה זמן להרהר בעניין משום שהאות שמסמן לכולנו לקום ניתן. אני נעמדת ומסתובבת יחד עם כל השאר לצפות בארון הנישא פנימה.

קשה להאמין שקארל, שהיה סך הכול בן אדם מאוד חי, נמצא בתוך התיבה הקטנה הזאת. אני מרגישה גוש בגרוני ודמעות צורבות בעיניי. ליל נותנת לי טישו מקומט.

כשנושאי הארון עוברים לידנו אני קולטת שאבא שלי הוא אחד מהם, ומרגישה איך גופי נדרך. נכון שהוא וקארל היו קרובים, אבל נראה לי שקצת ציפיתי שריפ יבריז מהלוויה.

לא ראיתי אותו לפחות שנה – הפעם האחרונה הייתה גם היחידה שבה הצגתי את ריפ בפני לן. הם שנאו זה את זה מייד. באותו זמן, דווקא נראה לי שזה עשוי להעיד טובות על הזוגיות שלי.

עכשיו הוא מבחין בי ומשגר אליי קריצונת עליזה. מובן שריפ האריס לא ייתן לדבר זניח כמו גופה מתה שנחזה על כתפו

לפגום בקסמו האישי. אני שומרת על ארשת פנים קפואה, והבטן מתהפכת לי כשאני קולטת שאיאלץ לראות אותו מאוחר יותר בטקס האשכבה.

טרוניותיו הצורמניות של האורגן מתגברות, אך פתאום אני מבחינה בצליל נוסף שנאבק על תשומת ליבי.

"הגעת ליעד", מכריז קול חמור סבר ומפלח את המוזיקה. כמה ראשים מזדקפים, ואני וסרינה מסתכלות זו בזו בבלבול.

"הגעת ליעד", מרעים הקול שוב, ונדמה כאילו התגבר עוד. עוד ראשים מסתובבים.

"אלוהים?" לוחשת ליל בלי קול, נושאת מבט לתקרת האבן הגבוהה.

בזמן שהשישה חולפים על פנינו במעבר והקול ממשיך לצעוק, אני שמה לב שאחד מנושאי הארון מהסס לרגע – גבר שגבו מופנה אליי. אני רואה רק את כתפיו הרחבות, ושיער כהה המסתלסל מעל צווארון חליפה מחויטת.

"בצע פניית פרסה", צועק עכשיו הקול, והאמת מתחילה להתחוויר לי במלוא כאבה.

"לא, לא, לא", אני ממלמלת, עוצמת עיניים כאילו אוכל לקבור את עצמי מתחת לאדמה בכוח המחשבה. כאילו אם אתעלם, הבעיה תיעלם.

"בצע פניית פרסה", נשמע הקול שוב.

"פאק, פאק, פאק", אני ממלמלת, מפשפשת בתיקי בייאוש.

הגברת לפנינו משתנקת בזעזוע, תוקעת בי מבט תקיף ואז מביטה ברוב משמעות בצלב העצום התלוי על הקיר מולנו. לדעתי האישית, לישו יש בעיות גדולות יותר מזו. לי בטוח יש.

אני מצליחה למצוא את הנייד וכשאני שולפת אותו מהתיק, אפליקציית המפות מנצלת את ההזדמנות לצרוח פעם אחת אחרונה, **"בצע פניית פרסה"** בעוצמת שיא, כאילו מבקשת להפנות את הארון חזרה אל עולם החיים.

נגן האורגן מתבלבל; כל הנאספים מסתכלים עכשיו עלינו. כתפיו

של נושא הארון כהה-השיער רוטטות בזמן שהארון מגיע סוף-סוף למזבח הכנסייה.

"אני ממש מצטערת," אני לוחשת ומשתיקה את הנייד באצבעות רועדות, מרגישה שלחי בוערות בלהט שמספיק להפעלת כור גרעיני. סרינה וליל קורסות בצחקוקים אילמים לצידי – פולטות פה ושם נחרה שלא תורמת למצב – בזמן שאני שוקלת לחפש קבר פתוח נחמד ולקפוץ ישר לתוכו.

הטקס ממשיך מאותו הרגע והלאה בלי הפרעות, אבל איני מצליחה במיוחד לעקוב אחר המתרחש. יש מוזיקה, ומקריאים מכתבי הקודש. בסוף, ריפ עולה להספיד בשחצנות.

הוא גבוה, רזה, ועם שיער פרוע כהה ברמה לא סבירה, אבל פניו נראות מעוכות יותר מהפעם האחרונה שראיתי אותו. אני שמה לב שהלסת שלו מתרככת, וכל פניו מתחילות לקרוס מעט. לפחות כפתור אחד – או שניים – יותר מדי היו פתוחים בחולצה שלו, היא לא הייתה יכולה להיחשב תלבושת לווייה מכובדת, אם כי נראה שלגברת הביקורתית שישבה לפניי אין שום בעיה עם זה. היא דווקא בהתה בו במבט הזה... זה שמכיל שילוב של הערצה עם יראת כבוד וקמצוץ מעורר-בחילה של תשוקה. מבט שאני מכירה יותר מדי טוב, אחרי שראיתי אותו על כולן, החל מהחברות שלי וכלה במורה שלי למתמטיקה בכיתה ח'.

"קארל מונטגומרי," אומר ריפ, מניד את ראשו באיטיות ובעצב. "איזה בחור. איזה אובדן." הוא לא מדבר בקול רם, אבל כולם נשענים קדימה, נאחזים במילותיו, ממוקדים בצרידות המחוספסת של קולו המפורסם. משהו קורה לריפ האריס כשנותנים לו קהל: הוא פשוט ממגנט. זה אחד הדברים שתמיד היו לי הכי קשים כשהייתי במחיצתו – נדמה שהוא שואב את כל האוויר מהחדר.

"חלק מכם אולי יודעים מי אני," אומר ריפ בצניעות מעושה, והדרקונית לפניי פולטת אנחה מתנשמת, ניכר שהיא בולעת את הפיתיון. "אבל בלי קארל לא היו שומעים עליי בחיים. אפשר אולי לומר שהוא גילה אותי, בפאב באיזה מרתף בשפילד לפני שנים

רבות." הוא משתהה, חושף את שיניו הצחורות והמושלמות. "אפילו שעם הגנדרנות שלנו, אני בטוח שקארל היה רוצה שאומר 'לא כל כך הרבה'."

צחקוק שקט חולף בקהל וריפ ממשיך בהספד, שנראה שאיש לא שם לב שנסוב בעצם כולו עליו. כשהוא מגיע לזכייה השנייה שלו בגראמי, תשומת ליבי כבר נודדת, ואני תופסת את עצמי סורקת את הקהל בהיסח הדעת בחיפוש אחר אימא שלי.

אבל במקום זאת המבט שלי נעצר על גבר שעומד מלפנים. זה שוב נושא הארון, אף שאיני יודעת למה אני כל כך בטוחה בזה, כשכל מה שראיתי ממנו קודם היה עורפו – הרי עורפיהם של אנשים הם די דומים ולא הכי ייחודיים, לא? הוא פנה אל האדם שלצידו לומר לו משהו בשקט, ואני שמה לב שהפרופיל שלו אפילו יותר מוצלח מהעורף. אני רואה עצם לחי חדה, לסת רבועה ומסותתת, ושיער כהה רך שצונח על מצחו ומתעגל מסביב לתנוך אוזנו.

תחושה בוערת ומזוהה מפלחת את קרביי, ונדרש לי רגע מביך לזהות שמדובר בתשוקה. עבר זמן, ואני כנראה איאלץ לנזוף בעצמי בחומרה. להידלק על גבר זר? בכנסייה? בלוויה???

אין לי ספק שסרינה ולייל ישמחו לשמוע על ההתפתחות המפתיעה, אני לא שמחה ממנה. אני מסבירה לעצמי שאני לא מדחיקה את המיניות שלי; אני פשוט מפגינה נימוסים טובים כשאני ממקדת את מבטי בישו העצוב המשתלשל מהצללב שעל הקיר. הוא נראה קצת כמו נר שנמס ואין בזה שום דבר סקסי.

באותו הרגע, האורגן מתעורר שוב לחיים. הפעם, המנגינה עליזה יותר, וזוג וילונות נסגרים סביב ארונו של קארל. אני קולטת שזה 'Here Comes the Sun' של הביטלס, ומרגישה צביטה נוספת של עצב, אבל כבר מאוחר מדי – הלוויה נגמרה, ובאנחת הקלה קולקטיבית, הקהל מתחיל לצאת החוצה, לשמש האביבית והחיוורת. "כמה מכל אלה באים אלינו הביתה?" שואלת סרינה כשאנחנו מתערבבות בקהל.

אני מושכת בכתפיי. "אימא אמרה שרק קומץ חברים קרובים."

סרינה מעקמת את פניה. "אז בערך מאתיים מציצנים."
"כנראה. איפה האימהות בכלל?" אני שואלת ומסתכלת סביב.
"הן היו מלפנים," אומרת ליל מאחוריי. "אמרו שכולנו ניפגש אחר
כך בבית."
"מה בשם אלוהים את לובשת?" אני פוערת עיניים כשתלבושת
הלוויה של ליל נגלית לפניי במלוא הדרה.
"מה?" שואלת ליל מאחורי הינומת התחרה השחורה שבה כיסתה
את פניה. שאר גופה עטוי באוהל שחור מוגזם. נראה שהיא לובשת גם
כפפות שחורות בגובה המרפק. "כולנו באבל, את יודעת."
"היא התחפשה לאלמנת מאפיה," לוחשת סרינה.
"שמעתי את זה," מתרגזת ליל. "אני לא מבינה למה שתיכן לא
טורחות לכבד את המנוח."
"ליל, אני נשבעת, אם זה שוב בגלל הציפור המחורבנת..."
מתחילה סרינה.
"יש לו שם." אני יכולה רק לנחש את מבטה הנחוש של ליל מתחת
להינומה.
"לא היה לו," צועקת סרינה. "אני מסרבת להתייחס לציפור
המתה בתור פיטר היונה."
אני מחייכת במבוכה אל האנשים סביבנו שמגלים סקרנות מובנת
בתגובה להתפרצות. "קדימה, שתיכן," אני אומרת בשקט. "אנחנו
צריכות להגיע לטקס האשכבה. והאבא הדפוק שלנו עומד להיות
שם."
בלי לומר עוד מילה, הן משלבות זרועות בזרועותיי.
"אני מקווה שיהיה יין," אני ממלמלת.
"אני בטוחה שתהיה טקילה," מחייכת סרינה ומוציאה בקבוק
מתיק היד שלה.
"שאלוהים יברך אותך," אני נאנחת, ואנחנו פונות למכוניות שלנו.

פרק 4

כשאני מגיעה לבית אני חונה ליד המרצדס הנוצצת של סרינה והטויוטה של ליל, היברידית, בהזמנה מיוחדת, בגוון לילך. באופן לא מפתיע שתיהן הגיעו לפניי. כשהתקדמתי בטרטור איטי בכביש הראשי וראיתי אותן מזגזגות בגמישות בין נתיבים ונעלמות באופק, הרגשתי שהמטאפורה לחיי אולי קצת מוגזמת מדי.

הבית, מעוקם אך מסביר פנים, נראה כמו שנראה תמיד, חוץ מגדוד המכוניות החונות והאבטחה הדיסקרטית. אני תוהה אם קומץ הבחורים החסונים עם היציבה הנוקשה – המנסים להיבלע בשיחים בגינה הקדמית כמו במם של הומר סימפסון – נמצאים כאן בגלל אחד האורחים, או שאימא ארגנה שיבואו. בכל מקרה, אני שמחה. לפחות הפפראצי לא ירגישו מוזמנים להיכנס בשער הפתוח.

האווירה כבר קרנבלית, האורחים נשפכים מהדלת, כוסות משקה בידיהם. לרגע חולפת בי מחשבה שמלבד העובדה שכולם לבושים בשחור, זה יכול היה להיות אחד האירועים המפורסמים של מסדר המכשפות.

האימהות לא ערכו הרבה מסיבות כשהיינו קטנות, אבל מדי פעם היה קורה משהו לא מתוכנן – הן היו מזמינות חברים להתארח, כמה נוספים היו מצטרפים, ופתאום היו מוזיקה וריקודים וקוקטיילים ירקרקים בצנצנות ריבה ריקות. הקהל היה תמיד שילוב מעניין של אומנים, מוזיקאים, סופרים וטיפוסים יצירתיים אחרים, והמסיבות היו תמיד כיפיות במיוחד.

האימהות לא היו מוכנות לסבול התנהגות שלילית ממש, וג'ונינט מזדמן או טבילה בעירום בנהר היו הדברים הכי שערורייתיים שראינו, אבל מעולם לא השאירו אותנו בלי השגחה, כך שאיני יכולה להעיד על מה שהתרחש מאחורי דלתים סגורות. אני רק יכולה לומר

בביטחון שלא היה מדובר באורגיית הסקס של כת הנשים של ריפ, כפי שטענו באחד העיתונים.

"תגידו פשוט אורגיה," נאנחה אווה והנידה את ראשה. "המילה סקס מיותרת כאן." היא נקשה על העיתון בציפורן אדומה. "זכרו בנות: מילים, כשמשמשים בהן בצורה מדויקת, הן כלי נשק. לא צריך להזיל עליהן ריר."

כשנכנסתי בדלת המטבח, ראיתי שרוב הנוכחים בלווייתו של קארל ניצלו את ההזדמנות להעיף מבט קרוב על אתר ההתרחשות של השערורייה רבת השנים. מעצבן אותי לראות כאן את כולם. לא נראה לי שאני מדמיינת שכמה מהפרצופים שנקרים בדרכי מביעים אכזבה. איפה, אני כמעט יכולה לשמוע אותם תוהים, נמצאים חדרי הסקס והררי הסמים המובחרים? אני רואה משהו בוחן צנצנת סוכר של אורלה קיילי בתקווה, אבל אחרי שהוא מגניב אצבע לפיו, פניו נופלות. כנראה עצוב לגלות שדי מונרו לא בוזקת קוקאין על הדייסה שלה.

המטבח הוא החדר האהוב עליי, ושוכן במרכז הבית. הוא עצום ומואר ומורכב משלושה חדרים מקוריים שחוברו יחדיו, עם קירות אבן מעוקמים, קורות עץ בתקרה וקיר דלתות זכוכית המובילות לגינה. יש בו תנור אגא עתיק, ארונות זכוכית המתפקעים מערכוביית כלי אוכל, שתי ספות טובעניות וגדולות, ושולחן רחב מעץ אלון שראשי התיבות של שמותינו חרותים על רגליו, לצד המילה פֶּקֶּה החקוקה על תחתיתו באותיות נטויות ומסורבלות, מעשה ידיה של סרינה הנועזת בת השש. אבל אם נניח לרגע לקללות נסתרות בשגיאות כתיב, החדר הוא היפוכו המוחלט של רוק־אנדר־רול. הוא לב המשפחה שלנו – המקום שבו בילינו שישתנו את רוב זמננו: כאן אכלנו ארוחות משפחתיות, כאן הכנו שיעורי בית, כאן שיחקנו על הרצפה, כאן השתרענו על הספות כשחלינו בדלקת גרון ואימא הכינה לנו ספלים מהבילים של דבש ולימון.

ואם מדברים על אימא, הינה היא סוף־סוף, מרחפת לה אל החדר עטויה בגלביית משי שחורה. מחזיקה בידה בקבוק שמפניה, וממלאת

ממנו את כוונותיהם של כל מי שנקרה בדרכה, נעצרת להביע ניחומים והשתתפות בצער.

"קלמנטיין!" פניה מאירות כשהיא רואה אותי. איש אינו עומד בפני קסמה של די מונרו, ואפילו אני, למרות החשיפה הרבה שזכיתי לה, איני חסינה מפניו. היא נראית כמו פיה שובבית – פנים בצורת לב, עיניים אפורות ענקיות, חיוך רחב ומדבק. יש לה עור חרסינה חיוור שנשרף בקלות, ושערה ערמוני וקצוץ, מציג לראווה את צווארה הדק ואת מבנה העצמות הקטלני שלה. היא מתנועעת כמו רקדנית ושרה בקול צרוד של שנסונרית צרפתייה שמעשנת גולואז בשרשרת.

כשהיא עוטפת אותי בחיבוקה, ריחה אופף אותי, כמו תמיד, ריח של סבון רחצה ודיריסימו, בושם שבחרה כשהייתה בת שמונה עשרה משום שגרם לה להרגיש כמו גיבורה ברומן של ג'ילי קופר. היא מתעכבת עוד רגע עם החיבוק, ואני יודעת שזה משום שסוף-סוף התוודיתי לגבי כל סיפור איברתי-את-החבר-ואת-העבודה-שלי, ואני מחבקת אותה חזרה ולא מרפה דקה ארוכה.

"היי, אימא," אני אומרת. "חשבתי שאמרת שהולכים להיות רק כמה אנשים?"

"טוב, יקירה, קארל כנראה היה אהוב יותר משידעתי." אימא מסתכלת סביבה, וברור שהיא מרוצה מכמות הנוכחים.

"אני עדיין לא מבינה למה את זאת שמארגנת את טקס האשכבה שלו," אני אומרת בשקט, ואפילו לי ברור שאני נשמעת קטנונית.

"את יודעת שלא הייתה לו משפחה," אימא ממצמצמת, פניה עצובות. "זה מה שהוא רצה, והוא היה לנו חבר נאמן."

אשמה מציפה את בטני. "מצטערת," אני אומרת. "את צודקת. פשוט מעצבן אותי לראות את כל האנשים האלה בבית, אבל ברור שזה מה שצריך לעשות. היה טקס מקסים."

אימא מניחה יד מבינה על זרועי, אבל מקבלת את שינוי הנושא. "נכון?" היא אומרת. "אם כי נדמה לי שפרצה איזו מהומה מאחור בהתחלה. לא קלטתי מה קרה, ראית?"

אני מנידה בראשי לשלילה בתמימות. "לא, לא, לא הבחנתי בכלום."

"הינה אתן!" אני רואה את סרינה ואת ליל מפלסות את דרכן אלינו בקהל. אימא מחבקת את שתיהן.

"פאקינג צפוף פה," מתלוננת סרינה.

"אהבתי את ההינומה," אומרת אימא ומלטפת את התחרה הנחה על כתפיה של ליל.

"איפה פטי ואווה?" אני שואלת וסורקת את החדר.

"נדמה לי שהן בסלון עם אבא שלך," אומרת אימא, ואני משתדלת לא לעקם פנים בחמיצות. "בואי נלך לומר שלום. כולם מתים לראות אותך." היא מסתירה את פיה בכף ידה. "אופס! הומור שחור לא מכוון."

אנחנו מחליטות לעקוף מסביב ולא להתאמץ לפלס את דרכנו בהמון, כך שלא לוקח לנו הרבה זמן למצוא את שאר ההורים שלנו.

כצפוי, החדר הומה אדם, כולם מתגודדים ומעמידים פנים שאינם לוטשים מבטים. הרבה מפורסמים באו לטקס האשכבה, לא שאני מזהה את רובם (לקארל בכל זאת הייתה קריירה משגשגת בתעשיית המוזיקה במשך למעלה מארבעים שנים), אבל אני נאלצת להודות שמראם של ריפ, אווה ופטי הלוגמים יחד שמפניה בהחלט מרתק.

אני תופסת מישהו מנסה להגניב צילום בנייד ומזעיפה אליו פנים. הוא שומט את הנייד לכיסו כאילו נכווה. כתפיי מתוחות כל כך ועליי למשוך אותן מטה מאזור האוזניים. אני שונאת את זה, אני שונאת את זה.

כל הרהיטים הוזזו לצד אחד של החדר ואנשים מתגודדים בקבוצות. ידו של ריפ נחה על מותניה של פטי והיא מחייכת אליו בחביבות. פטי – קיצור של פטוניה – היא האדם הכי מתוק עלי אדמות, ומעולם לא אמרה מילה רעה אחת על ריפ. היא הייתה רק בת שבע-עשרה כשילדה את ליל – ריפ היה בן קרוב לארבעים, התכוונתי ברצינות כשאמרתי שהוא דוחה – והיא תמיד אומרת שגם היא גדלה בבית הזה. היא עובדת כמעצבת תלבושות עבור תיאטראות שונים, והיא

אומנית מאוד מוכשרת. עם שיערה הבלונדיני הארוך ועיניה הכחולות, היא וליל נראות כמו תאומות, רק שלפטי אין בכלל כישרון מוזיקלי. אווה, לעומתה, מסתכלת על ריפ כמו שהיא תמיד מסתכלת עליו, בהלם קל שמביע מה לעזאזל עבר בראשי? אני מתאפקת לא לצחוק למראה הייאוש בעיניה וזרועותיה המשולכות על חזה. אווה נראית כמו דוגמנית-על – מטר שמונים וקצת, עור בגוון שחום עמוק, שיער כהה כדיו אסוף בפקעת מלוטשת, ופה רחב וזועף. היא למדה משפטים כשילדה את סרינה, וכיום היא עורכת דין מובילה לענייני זכויות אדם. גברים רבים וטובים נרעדו תחת מבטה הנוקב, אבל אם ריפ קלט שהיא לא ממש משתגעת עליו, הוא לא מסגיר זאת אפילו ברמז. מצד שני, הוא אף פעם לא היה דק הבחנה.

"הינה הבנות שלי!" הוא מרעים בקולו, מאושר לראותנו ולא מתרגש מכך שכולם מפנים אלינו מבטים בסקרנות שהפכה חסרת בושע עוד יותר לאחר שנראה שממש הזמין אותה. אני נזכרת פתאום איך כשהייתי בת שבע עצרנו בתחנת דלק, וריפ נכנס פנימה כמו טווס וצעק, "בוקר טוב, ווטפורד גאפ!" כאילו חשב שהוא רובין וויליאמס, וערך סיבוב חתימות מאולתר. הקהל שהסתער בהתלהבות הפיל אותי לרצפה והתחבאתי מתחת לתצוגת המבורגרים לחימום במיקרו.

אבא שלי לא הבחין בכך עד שחזרנו למכונית וירד לי דם מהברכיים. קארל ניקה את הדם בממחטה והגניב לי סוכרייה בטעם דובדבן בזמן שריפ קשקש בטלפון עם החברה שלו באותו השבוע.

סרינה נשקה על לחיו. "היי, אבא," היא אמרה.

"מצטערת על דוד קארל," הוסיפה ליל בחיבוק זריז.

"ריפ," אני אומרת בניד ראש צונן ומקפידה להישאר מחוץ להישג ידו, ליד אווה שמצמידה אותי אליה לחיבוק אוהב במקום.

"קלמי," היא לוחשת באוזני. "התגעגעת אלייך."

"גם אני אלייך," אני מחזירה לה חיבוק. מאז שחיי ירדו מהפסים בצורה כל כך מוחלטת לא יצא לי לגרור את עצמי לביקור, וכבר עבר די זמן. אני יודעת שהאימהות רוצות שאחזור לגור כאן, אפסיק לבזבז כסף שאין לי על שכר דירה ואתן להן לפנק אותי, אבל אני

בת שלושים ושתיים. אני מרגישה שחזרה הביתה תהיה הודאה סופית בתבוסה, ואני עדיין לא מסוגלת לעשות את זה. אני בוחרת לראות את זה באור חיובי – אולי עוד נשארה בי קצת רוח קרב. לפחות טיפונת קטנטנה.

"מזמן לא ראיתי אותך, קלמנטיין, " אומר ריפ. "את נעשית דומה לאימא שלך יותר ויותר."

"באמת?" אני מושכת בכתפיים. "אולי בגלל השיער. אני לא רואה את הדמיון."

"האישה הכי יפה שלי." ריפ מתעלם מהקריירות בקולי וממקד את מאמציו באימא שלי, שמחייכת חיוך רחב.

"ריפ, הייתי האישה היחידה שלך, " היא אומרת.

"אי אפשר לעבוד עלייך, " הוא נאנח ומקרב את ידה אל שפתיו.

זה קצת לא לעניין בהתחשב בכך שהוא הוליד ילדים עם שתיים מתוך הנשים האחרות בחדר, ובטח מסתובבות בבית כרגע לפחות שבע חברות שלו לשעבר, אבל פטי ואווה רגילות להצגות שלו ואף אחת לא מתייחסת. תמיד נראה לי מוזר במצבים כאלה איך לכולם אין בעיה פשוט לתת לריפ להיות ריפ, ואילו אני פשוט רוצה לשפוך כוס משקה בפניו הזחוחות.

"אם אני זוכרת נכון, התגברת על אוברני בהשכבת מגוון רחב של נשים, " אומרת אימא. "להן פשוט היה מספיק שכל לא להתחתן איתך."

חיוכו של ריפ רק מתרחב יותר.

"בואי נלך להוריד את המעילים ולשתות משהו אמיתי, " אומרת סרינה ומניחה יד על זרועי.

"רעיון טוב, " אני עונה, שמחה שהיא גוררת אותי חזרה אל חלל הכניסה הגדול המרוצף אבן, שם ניצב בר, ומאחוריו עומד הברמן. אני פותחת את כפתורי המעיל ומושיטה אותו לסרינה. פיה נפער בהלם.

"פאק, קלמי! כל הכבוד, " היא אומרת למראה התלבושת שלי.

"וואו! " מסכימה ליל. "מי זה לך? תזכירי לי..."

אני מושכת בשמלה. "אל תתחילו אפילו, אני אומרת. "זאת השמלה השחורה היחידה שיש לי וברור שעליתי במשקל מהפעם האחרונה שלבשתי אותה."

"כן, באזור הציצי, "מצביעה ליל אל מחשוף השמלה, שאני נאלצת להודות שבהחלט מציג לראווה לא מעט. "אוי לא, את חושבת שאולי, כאילו, הפעלנו אז מחדש את כל הכישופים שלנו מפעם?" אני צוחקת. "ומה, הציצים שלי פשוט ימשיכו לגדול בלי הכרה בגלל משאלה קסומה שהבעתי בגיל שתים־עשרה?" "נחנקה למוות מהציצים של עצמה." סרינה מנידה בראשה. "חתיכת דרך למות."

"נראה לי שכולי פשוט גדלתי קצת, יחד עם הציצים." "טוב, את נראית סופר־שווה וזה מחמיא לך, "משיבה ליל, בוחנת את שאר השמלה המאופקת יחסית. שמלה פשוטה עם שרוולים קצרים ובלי צווארון, עם חצאית פעמון שמגיעה לי קצת מתחת לברכיים. עם זה אני מסכימה. אני איפשהו בין מידה לארג' לאקסטרה־לארג', וגם אם בתור נערה הייתי אובססיבית מהמשקל שלי, כיום אני די מרוצה מהגוף הרך ומעוטר הגומות שאני רואה במראה. כנראה אחד היתרונות בטיפול פסיכולוגי מוצלח.

"אז איפה המשקאות שהבטחת?" אני שואלת בזמן שסרינה דוחפת את המעילים שלנו לארון שעדיין מאוחסנים בו מגפי הגומי מהילדות שלנו וכמה מחבטי טניס שבורים (ליל הייתה מפסידנית גרועה באופן מפתיע עם נטיות ג'ון מקנרו־איות קשות).

אנחנו ניגשות לבר, והברמן מקדם את פנינו בחיוך. הוא נראה מעולה – שיער בלונדיני נופל על פניו, עיניים כחולות נוגות, אולי סוף שנות העשרים. "מה תרצו?" הוא שואל. "יש טקילה?" מרימה סרינה גבה.

האיש מניד בראשו לשלילה בצער. "מצטער, חברות, יש לי שמפניה, יין, בירה, ג'ין, וודקה או ויסקי." "האימהות כנראה לא ציפו שאנשים יורידו שוטים בלוויה," אני אומרת.

"טעות שלהן." סרינה שולפת את בקבוק הפטרון מהתיק ומושיטה לברמן כאילו מדובר בתינוק יקר בן יומו. "תחביא את זה בשבילי במקרר מאחור, טוב? אבל קודם תן לנו שלוש כוסות עם קרח, בבקשה."

הוא עושה את זה בחפץ לב, במיוחד מאחר שכשהוא נותן לליל את הכוס שלה, האצבעות שלהם יכולות לגעת לרגע ארוך. לחייה מסמיקות, גם לחייו. "אני הנרי," הוא מגמגם.

"ליל", מצליחה אחותי לפלוט, והם מביטים זה בזה כאילו ציפורים מצוירות כחולות וקטנות אמורות להסתחרר בהילה סביב ראשיהם. "ואני סרינה וזאת קלמי," מתערכת סרינה, אדישה לאווירה הרומנטית הענוגה הרוחשת באוויר. "תגן על הטקילה הזאת בחיך, הנרי. אם השיכורים הזקנים יגלו, יתרחש פה טבח." "את יכולה לסמוך עליי," מתחייב הנרי, מוזג לנו שלושה שוטים נדיבים במיוחד ואז מסתיר את הבקבוק בעומק המקרר הקטן מאחוריו. "טוב." סרינה לוגמת לחיזוק הנפש. "שנלך לראות מה ההורים מעוללים?"

"אנחנו חייבות?" אני מתלוננת.

"מעדיפה לנהל שיחות חולין עם מלא אנשים מתעשיית המוזיקה?" היא שואלת בערמומיות.

אני שותקת במחאה.

"ככה חשבתי." סרינה מתחילה ללכת. "בואי ליל," היא קוראת לאחור.

ליל והנרי ממשיכים לעמוד שם, מחייכים זה לזה בשתיקה.

"ליל?" אני תופסת בזרועה ומנערת אותה.

היא מסתובבת אליי, אישוניה מורחבים כל כך שנראה כאילו לקחה סמי הזיה, ומשמיעה קול שנשמע כמו, "הא?" "אני מתאפקת לא לצחוק." אנחנו חוזרות פנימה. "אה... כן... נכון..." היא אומרת, ברור שהיא מנסה להתאפס על עצמה. "נתראה, הנרי."

"נתראה, ליל", "לוחש הנרי, ואחותי נמסה כאילו הוא ציטט לה את שייקספיר.

כשאנחנו חוזרות לסלון ריפ במרכז הבמה – הוא מספר סיפור פרוע שקשור אליו, לקארל ולחשפנית שאספו בלאס וגאס, וכולם סביבו צוחקים. אני מכירה את הסיפור כי אני זוכרת שראיתי את צילומי הפפראצי של אבא שלי מגיח שיכור ממועדון, זרועו מונחת על אישה חשופת חזה. זה היה בשבוע שהוא לא הופיע למסיבת יום הולדת שלוש־עשרה שלי.

"למה שלא תנגן לנו משהו, ריפ?" צועק מישהו. "לזכר קארל?"
 "נו באמת," אני ממלמלת לעצמי.

"אוי, לא, אני לא מסוגל," הוא מוחה בתנועת יד נבוכה, אבל מבטו כבר נודד אל הפסנתר בפירת החדר.

"כן, כן, קדימה!" מצטרפים אנשים נוספים.
 "די?" שואל ריפ את אימא שלי, וגל חשמלי של התרגשות חולף בקהל.

אימא מגלגלת עיניים ברוח טובה. "לא נראה לי, ריפ."
 "את יודעת שקארל היה שמח," משדל ריפ. "הוא תמיד לחץ עלינו לשיר יחד."

"זה נכון, די," מתערבת פטי.

אימא ממצמצמת, ונדמה לי שאני רואה דמעות בעיניה. "טוב, בסדר," היא אומרת. "בשביל קארל."

והיא ניגשת לפסנתר כשריפ בעקבותיה. כשהיא מתיישבת מול הקלידים היא לא מהססת לרגע, ישר מניפה ידיים ומנחיתה אותן, ובפרץ של אקורדים מתחילה לשיר 'Girl From the North Country'. קולה עדיין מהמם: כמו דבש חם שניגר בחדר. ריפ מצטרף אליה, ותגידו על האיש מה שתגידו, הוא יודע לשיר. קולותיהם משתלבים בשלמות, משהו קסום קורה כאן וכולם יודעים את זה. הקהל עוצר את נשימתו, מושלך בו הס.

"זה היה השיר שקארל הכי אהב," לוחשת פטי, לחייה כבר רטובות מדמעות. "אוף, היא מדהימה." בכפות ידיים קמוצות אני מסתכלת על

אימא, על ריפ. קולטת הבזק של מצלמה. לבסוף, אני מצליחה לנתק את עצמי משם, צועדת צעד לאחור, ועוד אחד, ועוד אחד, עד שאני יוצאת מהקהל.

ואז אני נתקלת במישהו מאחוריי. ידיו אוחזות בזרועותיי כדי שלא אפול, ועוד לפני שאני מסתובבת אני יודעת מי זה. אולי בגלל ריח האפטרשייב – הוא תמיד היה קצת נדיב מדי עם זה, ונראה שלא נגמל מהרגלו – או אולי זו תחושת הבעתה הקיומית שמסגירה זאת, אבל בכל מקרה, אני יודעת.

אני מסתובבת לאיטי. "שלום, סם," אני אומרת, שמחה לשמוע שלפחות קולי יציב, גם אם גופי מרגיש כאילו אני על סירה שנסחפת במים סוערים.

"הו, קלמנטיין היקרה!" הוא מושך את המילים במבטא דרומי מעושה, ואלמלא הייתי שונאת את השיר הזה עד עמקי נשמת, זה כנראה היה קורה עכשיו. הגבר שכמעט שבר אותי מחייך אליי חיוך עקמומי ועצל, חיוך שפעם היה מפריח פרפרים בבטני, חיוך שהיה מסחרר את ראשי. עכשיו הוא מעורר רק תחושת בחילה קלה, הצניחה הזאת בבטן שמרגישים כשנופלים מגובה רב.

מובן שהוא פה, בבית שלי, היום. כאילו הכישוף הארוך זימן אותו לכאן.

סם טרנר – קורבנה המקורי של הקללה, הבחור ששבר את ליבי בגיל שבע-עשרה – דווקא די מפורסם עכשיו. הוא עדיין נראה טוב, שיער ארוך ובהיר וגוף דק וגבוה, אבל עכשיו הוא מלוטש יותר מהנער הצעיר שזכרתי. ראיתי תמונות שלו, אבל הצלחתי להימנע מלפגוש אותו פנים אל פנים כמעט חמש-עשרה שנים. זה לא היה קשה – אנחנו לא בדיוק מסתובבים באותם מעגלים חברתיים.

"את נראית טוב," הוא סוקר אותי במבט לא מרומז במיוחד. "אבל תמיד היית מהממת." החיוך מתרחב ועיניו מתכווצות בפיניות, קמטים זעירים שלא היו שם בפעם האחרונה שראיתי אותו.

במרוצת השנים דמיינתי את זה לא פעם – איך אני פוגשת שוב את סם. לפעמים הייתי מדמיינת שאני צועקת עליו, מחטיפה לו אגרוף

באף. בפעמים אחרות, דמיינתי את עצמי מפגינה איפוק קרחוני בזמן שהוא מתפלש לרגליי. אבל מעולם לא דמיינתי אותו מתנהג כאילו דבר לא קרה. לא העליתי בדעתי שפשוט אעמוד שם, קפואה והלומת לב, בזמן שהוא יגחך וינהל שיחת חולין.

הוא נשען בנינוחות על הקיר, משקה בידו. "אז מה שלומך? מה את עושה בימים אלו? את מורה, נכון? קיוויתי שיצא לנו להיפגש. אבא שלך לא היה בטוח אם את באה או לא."

פיוז קופץ במוחי. אפילו עכשיו, כשזה עדיין קורה, אני מודעת במעורפל לכך שאצטער שברחתי, אבל לא מסוגלת לעשות כלום מלבד לבהות בו בפה פעור, לא מסוגלת אפילו להתחיל לנפות את שלל הרגשות הפרועים שהמראה שלו, והמילים שיוצאות לו מהפה, מעוררים בתוכי. הוא כאן, בבית שלי. הוא דיבר עליי עם ריפ. גם ריפ פה.

"חייבת ללכת," אני מצליחה לפלוט, ואז נדחפת על פניו הלאה למסדרון.

יש רק מוצא אחד עכשיו.

"הנרי," אני אומרת בכובד ראש, צועדת אליו. "אצטרך את הטקילה הזאת."

הוא מושיט לי את הבקבוק בלי לומר מילה ואני חוטפת אותו ורצה במעלה המדרגות ולאורך המסדרון עד שאני מגיעה לדלת הדר. אני פורצת פנימה, מתכוונת לקרוס עם פניי לתוך הכרית. "שלום," אומר קול. "הכול בסדר?"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן